

tusschentijd valt het begin van de overal in den lande aangeknoopte onderhandelingen om den eigendom der kerkgebouwen van voor de Hervorming. De Hervormde kerkeraad gaf in 1798 aan het plaatselijk bewind te kennen, dat hij de kerk op de Aelbrechtskolk beschouwde als wettig eigendom der Hervormden. De Roomsche-Katholieken betwistten dit. Toen werd ook naar het gevoelen der Oud-Katholieken gevraagd. De Oud-Katholieke kerkmeesters Richard Oveling, Cornelis van Koppen en Dirk Fibres verklaarden, dat hun genootschap als de regelmatige voortzetting van het oude aartsbisdom van Utrecht aanspraak zou kunnen maken op het gebouw, maar dat zij van hun recht afstand deden in de verwachting, dat geen van de andere hier bestaande kerkgenootschappen eenige aanspraak zou doen gelden. Het plaatselijk bewind – onder voorzitterschap van W. Servaes – nam nota van deze verklaring en bedankte het Oud-Katholieke kerkbestuur voor de „vriendbroederlijke inschikkelijkheid”. Deze inschikkelijkheid als feit aanvaardende, moeten wij ze overigens zeer verklaarbaar vinden. Wij zagen reeds, dat er in 1802 nog 38 Oud-Katholieken te Delfshaven woonden. Dat zulk een groepje aanspraak zou gemaakt hebben op de kerk der Hervormden, wier genootschap meer dan tweeduizend leden telde, was belachelijk geweest. Pijnlijk is het, dat het schrijven der Oud-Katholieken zoo duidelijk poogt den Roomsche-Katholieken den voet dwars te zetten. Immers hun uitdrukking: „geen der hier bestaande kerkgenootschappen” kon alleen op de R. K. statie slaan. Als wij weten, dat de aartspriester Ten Hulscher het zielental dezer statie in 1807 als 680 opgeeft ¹⁾, dan zien wij, dat dit genootschap aanleiding had tot een heel andere houding ²⁾.

Het is duidelijk, dat alleen de omstandigheid, dat de Oud-

1) Zie: Bijdragen voor de geschiedenis van het Bisdom van Haarlem, deel 41, blz. 291.

2) De kwestie omtrent het recht op de kerk aan de Aelbrechtskolk is pas in 1810 opgelost door een overeenkomst tusschen den Hervormden kerkeraad en het R. K. kerkbestuur, krachtens welke de eerste de kerk behield tegen uitkeering van een som van vijfhonderd gulden aan het laatste. Over de Oud-Katholieken wordt daarbij niet gerept. Kleijn, blz. 243 vlg.